

man ved 3die Behandling i Folkethinget er gaaet, idet det ikke, som Lovforslaget nu foreligger, er blevet tilstrækkeligt klart, om Sammensmeltningen af Sognevæidistricterne til sælles Genheder er gennemført paa alle Punkter; der vil nemlig upaatvivseligt, som Lovforslaget nu foreligger, kunne reises Tvivl, om man fuldstændigt har opgivet Begrebet om Sognevæidistricter ved de Vædringsforslag, der bleve indbragte ved 3die Behandling i Folkethinget.

Jeg skal hermed gaae over til de Vædringsforslag, der ere blevne stillede af ærede Medlemmer af dette Thing. Det er rigtignok om disse blevet udtalt af een af de ærede Forslagsstillere, at det kun indeholdt saa Vædringer, og at disse vare af en uskyldig Natur; men jeg frygter dog for, at jeg trods deres ringe Antal og trods deres forholdsviis uskyldige Natur maa lægge Besslag paa en ikke ringe Deel af Thingets Tid, for idetmindste at klare mit Standpunkt overfor disse Vædringsforslag. — Den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Jessen) har med Hensyn til det af ham til § 2 stillede Vædringsforslag fuldkommen rigtigt fremhævet Nødvendigheden af, at Indenrigsministeren maa være istand til paa Fortegnelsen over Landeveiene at kunne paabyde Optagelsen af en Vej, som hidtil har været Landevei, selv om et af de Amter, hvorigjennem den gaaer, ikke skulde foreslaae den optagen som Landevei, men jeg troer imidlertid ikke, at det, for at sikkre Ministeren denne Myndighed, vil være nødvendigt at foretage nogen Forandring i de første Stykker af § 2. Den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds godtgjorde selv, at ikke alene Folkethingets Udvalg i sin Betænkning over det foreliggende Lovforslag havde fremhævet Nødvendigheden af og i Hensyn til den saaledes erkjendte Nødvendighed af, at Ministeren maatte have en saadan Myndighed, havde fastholdt de af mig foreslaaede Udtryk i § 2, men at ogsaa Folkethinget under sine senere Forhandlinger havde erkjendt, at 1ste Stykke af § 2 maatte forstaaes saaledes, at Indenrigsministeren uden Hensyn til, om Amtsraadet havde foreslaaet et saadant Væstykke optaget som Landevei, maatte kunne paabyde, at det skulde optages paa Fortegnelsen over Landeveiene. Men

ikke alene Folkethingsudvalget og selve Folkethinget have været fuldkommen enige i denne Anskuelse, men jeg er saa heldig at kunne godtgjøre, at ogsaa det i 17de Samling over et lignende Lovforslag nedsatte Landsthingsudvalg fuldstændigt har erkjendt det Samme. Dette vil let sees, naar man vil tage dets Betænkning for sig. De Herrer ville i denne til Tidenden for 17de Samling Sp. 381 (see Tillæg B.) træffe paa en Bemærkning til § 2, som gaaer ud paa, at Udvalget finder, at det ikke er tilstrækkeligt, at Ministeriet blot har en Ret til at approbere, hvilke Veie der skulde opføres paa Fortegnelserne som Landeveie, men at Ministeriet efter Prøvelse af de af Amtsraadet derved gjorte Indstillinger selvstændigt maa kunne tage Bestemmelse om, hvilke Veie der skulde henregnes til Landeveienes Klasse. Naar der sees hen til, hvorledes Landsthingsudvalget dengang havde givet denne fuldkommen rigtige Tanke Udtryk i sit Vædringsforslag, vil det ogsaa findes, at Landsthingsudvalget havde foreslaaet § 2 affattet i saa Henseende nøiagtigt, som den her foreligger. Det havde nemlig foreslaaet, at den skulde lyde saaledes: „Hvilke Veie der skulde henregnes til Landeveienes Klasse, bestemmes af Indenrigsministeriet efter Forslag, som Amtsraadene, hvert for sin Kreds, indgive“. Det vil altsaa sees, at ogsaa Landsthingsudvalget i sin Tid har antaget, at de her omhandlede Udtryk i 1ste Stykke af § 2 hjemle Ministeriet den fornødne Myndighed til at optage de paagjældende Veie som Landeveie, selv om de ikke findes opførte paa Amtsraadets Forslag. Dette forekommer mig ogsaa ligesom at fremgaae, ikke blot af Ordlyden i første Stykke af § 2, men ogsaa, naar man sammenholder Bestemmelsen i dette første Stykke med Bestemmelsen i sidste Stykke, som indeholder, hvorledes Ministeren efter Indstilling af Amtsraadet senere kan foretage Forandringer i Fortegnelserne. Hvor der er givet en Myndighed en vis Ret til at tage Bestemmelse, efterat en anden Myndighed har indgivet Forslag, forekommer det mig, at den Myndighed, der saaledes skal tage Bestemmelse, maa kunne bestemme saavel om et Plus som om et Minus, thi ellers svinder Bestemmelsesretten i Virkeligheden bort og bliver kun til en Ap-